

09.04.2026 18:45

ДІТИ СЕРЕД ВІЙНИ В УКРАЇНІ

ДІТИ СЕРЕД ВІЙНИ В УКРАЇНІ....

Війна - це слово, яке б мало існувати лише в підручниках історії, але для українських дітей воно стало частиною буденного життя. Там де раніше лунав дитячий сміх, сьогодні інколи чути сирени. Там де були майданчики і шкільні подвір'я, з'явилися укриття. І все ж навіть серед цього темного часу, діти залишаються дітьми, із мріями, вірою та світлом у серці. Українські діти швидко подорослішали. Вони навчилися розрізняти звуки де грім, а де вибух. Вони знають як швидко зібрати рюкзак і спуститися в укриття. Вони можуть мовчати довше, ніж дорослі, але в їхніх очах цілий світ емоцій: страх, надія, любов до рідних і до своєї країни. Та попри все вони не втратили головнішого - здатності мріяти. У зошитах між задачами із математики вони малюють сонце, квіти і мирне небо. У своїх думках вони будують майбутнє, де немає війни, де тато повертається додому, а мама

більше не ховає сліз. Їхні мрії прості, але такі сильні, що здатні перемогти темряву. Діти підтримують одне одного, як маленькі дорослі. Вони діляться іграшками, обіймами, словами підтримки. У їхній щирості велика сила. Іноді саме вони вчать дорослих не здаватися, знаходити світло навіть у найважчі моменти. Війна залишає слід, який не зникне швидко. Але ці діти - покоління незламних. Вони виростуть із пам'яттю про біль, але й з розумінням цінності миру. Вони будуть тими, хто відбудує країну, наповнить її новим життям і сміхом. І хоч сьогодні їхнє дитинство не таке, яким би мало бути, у їхніх серцях живе велика надія. Надія на ранок без сирен. На небо без диму. На життя у якому слово "війна" знову стане лише сторінкою в історії. Бо навіть серед темряви діти вміють світити. І можливо саме їхнє світло веде Україну до миру.

Діти війни

Вони ще мали бігти по калюжах
Сміятись щиро й вірити в весну.
Та світ дорослий, підлий і байдужий

Украв в них ранок І приніс війну.
Вони ще мали казку на ніч чути
Тримати маму міцно за рукав.
Та замість слів ревіння лютих люків
І світ скажено в полум'ї згорав.
Вони не знали що буває зрада
І не навчилися боятись наперід.
Та смерть прийшла без дозволу і ради
Зламавши ніжний ще дитячий світ.
Малі серця не вміли ненавидіть
Вони молились кожен як умів.
Та кулі вчили як зарано падать
І тиша стала з вироком своїм.
Не встигли жити, помилялись, мріять
Не встигли вирости із пелюшок
Їх імена тепер на небі сяють
Як докір світу вічний і жорсток.
І кожен хрест - це зламане майбутнє,
І кожен біль не виплаканий крик.
Діти війни не стали вчора,
Вони навіки стали нам за гріх.